

Andrzej Marcinkian

Przyborów, pow. Nowa Sól

Informator Archeologiczny : badania 3, 463-464

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PRZYBORÓW, pow. Nowa Sól

Badania prowadził mgr Andrzej Maroinkian.
Finansował WKZ w Zielonej Górze. Drugi sezon badań. Omentarsysko ciałopalne, popielnicowe ludności kultury Łużyckiej z III-V okresu epoki brązu.

Celem prac było dokończenie rozpoczętych w sezonie 1967 badań ratunkowych, na ni zozonym orką i eksploatacją piasku omentarsysku, położonym na niewielkim piaszczystym wzniesieniu pod lasem, około 2 km na południowy wschód od wsi Przyborów. W trakcie obu sezonów odkryto 176 grobów, 3 miejsca ciałopalenia i jedno kultu. Pochówki były silnie zniszczone, przeważnie popielnicowe czyste lub obsypane resztkami stosu. Szczątki stosu umieszczone były dość często pod popielnicą lub naczyniami przystawnymi, w formie podsypki. Niewielki procent stanowią groby z obudową albo brukiem kamiennym. Ceramika nie odbiega od form typowych na terytorium występowania kultury Łużyckiej. Jedynie wśród naczyń z końca IV i V okresu brązu zauważyć można elementy, zwłaszcza ornamentacyjne, spotykane zarówno w Wielkopolsce jak i na Śląsku Środkowym.

Omentarsysko dostarczyło, prócz znacznej ilości naczyni, szereg sabytków brązowych. Na uwagę zasługują: czerpak brązowy, groty strzał do łuku, ozdoby w postaci szpil, bransolet, naszyjników itd. Wyjątkowe znalezisko stanowi miejsce kultu usytuowane w południowej części stanowiska. Na głębokości ok 20 cm natrafiono na kilka pionowo ustawionych dużych gładów. U ich podnóża, na osi N-S znajdował się pas spalenizny, długości 10 m.

szerokości ok 70 cm, obrzeżony przepalonym na pomarańczowo piaskiem i zamknięty od strony północnej nieco mniejszymi głazami. Wśród kamieni znaleziono kilka niecharakterystycznych fragmentów naczyń. Wymienione wyżej 3 jamy, nawiązują silnie do podobnych interpretowanych jako miejsca ciałopalenia.

Stanowisko zostało przebadane w całości.

WICINA, pow. Lubsko

Stanowiska 1, 2 i 5.

Badania prowadził mgr Adam Kołodziejcki. Finansował WKZ w Zielonej Górze. Trzeci sezon badań. Osada obronna i dwie osady /?/ /obozowiska/ ludności kultury żuzyckiej z okresu halasztackiego D i wczesno-latańskiego.

S t a n o w i s k o 1

Badania kontynuowano we wnętrzu osady obronnej, po ości wschód-zachód. Przekopano całkowicie 1,5 ara, dokończono 1 ar rozpoczęty w 1967 roku i rozpoczęto eksplorację 3 następnych arów. Wydobyto 1059 zabytków metalowych /bransolety, guzy, ułamki przedmiotów z brązu i żelaza, fibule, paciorki szklane, przedmioty z rogu i kości/.

Odkryto skarb brązowy składający się z 38 ozdób w tym bransolety, naszyjniki, naramienniki, fibule, wisiorek i guz. W licznych jamach, występujących na wszystkich wykopach, oprócz zboża i żołędzi znaleziono 3 szkielety ludzkie /2 kobiece i 1 dziecko/